

עפ"ג 20801/09/19 - רפע אבו כף נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

25 ספטמבר 2019

בפני כב' ס. הנשיאה, השופט אליהו בית

בפני כב' השופט יעל רז לוי

בפני כב' השופטת גילת שלו

עפ"ג 20801-09-19 אבו כף (עציר) נ' מדינת ישראל

המערער: רפע אבו כף (עציר)

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

המערער הורשע על פי הודאתו, בעבירות של נהיגה ללא רישיון; נהיגה תחת השפעת סמים; החזקת סם לצריכה עצמית; והחזקת כלים לשימוש עצמי בסם.

כתב האישום שהוגש נגדו מתאר כי באחד מימי חודש מאי 2019, בשעת צהריים, המערער נהג ברכב במרכז העיר באר שבע ותוך כדי נהיגתו הוא עישן סם מסוג F5-ADB, והחזיק ברכבו 0.43 גרם של הסם האמור וכלי שנועד לעישון סם.

התביעה טענה לחומרת המעשה ולפגיעה שלו בערכים החברתיים והציגה פסקי דין שלדעתה משקפים את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות המדוברות, וביקשה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר, ולהטיל על המערער מאסר בחלק האמצעי עליון של המתחם ופסילת רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משנתיים.

ההגנה טענה שבהתחשב בעובדה שהמערער היה בעבר בעל רישיון נהיגה, מציבה את חומרת מעשה נהיגתו ללא רישיון נהיגה תקף ברף הנמוך של סולם החומרה; טענה שהענישה הנוהגת בעבירות אלה בבתי המשפט לתעבורה מתמקדת בעיקר בשלילת רישיון נהיגה ואינה כוללת מאסר בפועל; ועתרה להטיל על המערער מאסר באורך תקופת מעצרו.

בית המשפט עמד על הסכנה הרבה הטמונה בנהיגת רכב תחת השפעת אלכוהול או סמים; על הצורך בגישה עונשית מחמירה; ועל נסיבות המקרה והמערער; קבע שמתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין 5 ל-15 חודשי מאסר, והטיל על המערער 9 חודשי מאסר בפועל, מאסרים על תנאי, קנס בסך 6,000 ₪, פסילה למשך 24 חודשים, הפעלת פסילה על תנאי, ופסילה על תנאי.

מכאן הערעור-

ב"כ המערער טוען כי מתחם העונש שנקבע בבית המשפט קמא מחמיר וכך גם העונש שהוטל על המערער. לטענתו, על מתחם העונש ההולם לנוע בין פסילת רישיון נהיגה ועד למאסר קצר של כחודשיים - שלושה. עוד נטען, כי בית המשפט לא נתן משקל ראוי להודאת המערער ולנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ובית המשפט התבקש להקל בעונשי המאסר והפסילה.

התביעה מדגישה את חומרת מעשי המערער; סומכת ידיה על גזר דינו של בית המשפט קמא; טוענת שהוא מידתי

עמוד 1

והולם; ומבקשת שלא להתערב בו.

לאחר קריאת כל החומרים הנוגעים לענין ושמיעת טיעוני הצדדים, באנו למסקנה שיש לדחות את הערעור.

כל בר דעת מכיר ומבין את הסכנות הטבועות בנהיגת רכב, שבעטיין נדרש כל נהג לריכוז, לתשומת לב ולזהירות מרבית. נהיגה תחת השפעת חומרים משכרים מעלה את רף הסכנה להיפגעות משתמשי הדרך לרמה בלתי נסבלת, הגובה מחיר בחיי אדם ובפגיעות גופניות קשות. התנהגות מופקרת שכזו מבטאת זלזול חמור בחיי אדם וחוסר התחשבות בוטה באחר. המערער הרחיק לכת במיוחד בכך שלא רק שהוא נהג ברכב תחת השפעת סם, אלא שהוא השתמש בסם תוך כדי נהיגתו ברכב. לכך יש להוסיף את העובדה שרישיון הנהיגה של המערער פקע בשנת 2009 ומאז הוא לא חודש, ובכל זאת המערער נהג ברכב, גם במקרה זה וגם במקרים אחרים המשתקפים בגיליון ההרשעות הקודמות שלו בעבירות תעבורה.

הערך של קדושת החיים ושמירתם, הוא ערך חשוב ונשגב, ומדיניות הענישה הנוהגת בעבירות המסכנות חיים היא של החמרה. העובדה שבמקרה זה הכלי שבאמצעותו נוצרה הסכנה הוא רכב, ולא למשל סכין או אקדח, אינה משנה את חשיבות האינטרס המוגן ואת ההצדקה להחמרת הענישה למען שמירתו.

גם אם הענישה הנהוגה על כל אחד ממרכיבי המעשים של המערער בפני עצמו - נהיגה ללא רישיון; נהיגה תחת השפעת סם; החזקת סם; והחזקת כלי לשימוש בסם - אינה בהכרח כוללת מאסר בפועל, הרי שהצטרפות המעשים יחד והסכנה הגלומה בהם, מצדיקות במקרה זה הטלת מאסר בפועל.

ההחמרה בעונשם של נהגים המסכנים את הציבור בצורה בוטה, החורגת במובהק מהסכנות הרגילות הכרוכות בנהיגה עצמה, מחויבת המציאות, על רקע היקף הנפגעים והקורבנות בתאונות דרכים. אם, כטענת ב"כ המערער, הענישה בעבירות אלה בבתי המשפט לתעבורה אינה כוללת מאסר בפועל, הגיעה העת לשנות זאת.

המערער כבן 30, לחובתו הרשעות קודמות בתחום הפלילי והתעבורתי, לרבות בעבירות דומות, והוא נשא עונשי מאסר. המערער שוחרר ממאסר באורך של 13 חודשים רק בסוף חודש מרץ 2019 וכבר כעבור כחודשיים הוא ביצע את העבירות כאן. בנוסף, בשנת 2015 הוא נדון על החזקת סמים וכלים ועבירות נהיגה ל-10 חודשי מאסר בפועל.

בסופו של דבר, גם אם העונש שהוטל על המערער הוא על צד החומרה ביחס למקובל, הרי שהוא הולם את חומרת מעשי המערער בנסיבותיהם ואת מידת אשמו של המערער, ואיננו רואים מקום להתערב בו.

הערעור נדחה.

ניתן והודע היום כ"ה אלול תשע"ט, 25/09/2019 במעמד הנוכחים.